

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Nicolae Gordilă,
Judecători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2013, declarat de inculpatul

Loghin Iurii Iacob, născut la 21.08.1961,
domiciliat în mun. Chișinău, or. Durlești, str.
Rediul Mare 35;

Termenul de examinare a cauzei:

- *prima instanță: 05.07.2012-03.01.2013;*
- *instanța de apel: 05.02.2013-25.04.2013;*
- *instanța de recurs: 28.08.2014-05.11.2014;*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 03 ianuarie 2013, Loghin Iurii a fost condamnat în baza art. 192 alin. (1) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa stabilită inculpatului s-a adăugat în întregime partea neexecutată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 29.07.2011, fiindu-i aplicată pedeapsă definitivă de 4 (patru) ani închisoare.

În baza art. 90 alin. (11) Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicată inculpatului, pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, la 22 aprilie 2012, aproximativ la ora 20.00, aflându-se în salonul microbuzului cu ruta nr. 101, care se deplasa în direcția or. Durlești, pe ascuns a sustras din buzunarul extern din partea dreaptă a hainei cu care era îmbrăcată Ciorbă Elena, telefonul mobil de model „Orange F 100 3 G” cu IMEI și cartela SIM cu cost total de 599 lei, cu care a părăsit locul infracțiunii însușindu-l.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă prevederea art. 90 Cod penal.

Procurorul a invocat că, instanța de fond analizând probele prezentate în cadrul examinării cauzei corect a încadrat acțiunile inculpatului, a stabilit starea de fapt și vinovăția persoanei, însă a aplicat o pedeapsă ilegală neținând cont de faptul că prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 29.07.2011, Loghin Iurii a fost condamnat conform art. 187 alin. (2) Cod penal la 3 ani închisoare condiționat cu termen de probă de 1 an, antecedentul penal nefiind stins.

În opinia acuzării, Loghin Iurii în termenul de probă a săvârșit cu intenție o altă infracțiune fiind și anterior judecat de 6 ori, inclusiv la închisoare pentru infracțiuni intenționate, a comis din nou o infracțiune intenționată, ceea ce constituie recidivă deosebit de periculoasă. Astfel, acuzarea a susținut că Loghin Iurii este o personalitate cu orientări antisociale deosebit de evidențiate și este predispus la comiterea infracțiunilor cu regularitate, iar pedeapsa stabilită acestuia prin aplicarea art. 90 Cod penal este ilegală și prea blândă, ținând cont de scopul pedepsei penale.

În ședința instanței de apel procurorul a solicitat numirea unei pedepse mai aspre cu respectarea prevederilor art. 34 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2013 a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care inculpatul se consideră condamnat la o pedeapsă definitivă de 4 (patru) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. La adoptarea soluției instanța de apel a constatat că, la stabilirea pedepsei instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 61,75 Cod penal, și anume, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În opinia instanței de apel, la aprecierea măsurii de pedeapsă instanța de fond a luat în considerație faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă pentru care legea prevede pedeapsă sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, sau închisoare de pînă la 2 ani. Ca circumstanță agravantă s-a reținut faptul comiterii infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauza dată. Ca circumstanțe atenuante prima instanță a reținut restituirea prejudiciului material cauzat, căința de cele comise, fapt ce nu corespunde celor constatate de instanță, deoarece inculpatul nu a recunoscut vina și a înaintat o versiune prin care a încercat să ducă instanța în

eroare, iar telefonul mobil deși a fost restituit, nu este meritul inculpatului, ci al organului de urmărire penală.

Astfel, Colegiul penal ținând cont de faptul că Loghin Iurii fiind anterior condamnat a comis o altă infracțiune în termenul de probă, că pe calea corijării nu a stat, nu este angajat în câmpul muncii, deaceia nu este oportună și întemeiată suspendarea condiționată a executării pedepsei și dispune executarea efectivă a acesteia într-un penitenciar de tip semiînchis. Termenul executării pedepsei a fost calculat din momentul reținerii și instalării lui în penitenciar.

În același timp, instanța de apel nu a reținut argumentele procurorului precum că instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art. 90 alin. (4) Cod penal, potrivit căruia *„persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică*, deoarece infracțiunea incriminată nu poate fi apreciată ca recidivă deosebit de periculoasă.

În conformitate cu art. 34 alin. (3) lit. a) Cod penal *recidiva se consideră deosebit de periculoasă dacă persoana anterior condamnată de trei sau mai multe ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune*, avându-se în vedere că antecedentele penale nu sunt stinse sau anulate, iar în raport cu acesta, antecedentele pentru infracțiunile comise de el pînă la ultima sentință, adică 29.07.2011, sunt stinse, iar prin sentința menționată el a fost condamnat cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică cu suspendarea executării pedepsei închisorii, situație prevăzută de alin. (5) lit. e) art. 34 Cod penal, potrivit căreia, *la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei*. Astfel, colegiul penal reține că nu este prezentă starea de recidivă deosebit de periculoasă, nici chiar starea de recidivă simplă, după cum indică apelantul.

Totodată, ținând cont de faptul că Loghin Iurii anterior a fost condamnat de nenumărate ori (f.d. 61) și pe calea corijării nu a stat, despre care fapt vorbește comiterea infracțiunii în termenul de probă, este predispus la comiterea infracțiunilor, nu este angajat în câmpul muncii care i-ar oferi surse de existență, instanța de apel a considerat că nu este oportună și întemeiată suspendarea condiționată a executării pedepsei și a dispus executarea reală a acesteia într-un penitenciar de tip semiînchis.

5. Împotriva hotărîrii a declarat recurs ordinar inculpatul, solicitînd casarea acesteia în partea stabilirii pedepselor, pronunțarea unei noi hotărîri în această parte, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă cu aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal.

6. În referința depusă pe marginea recursului, procurorul solicită declararea inadmisibilității, pe motiv că instanța de apel a făcut o corectă individualizare a pedepsei stabilite inculpatului.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu

materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Din conținutul recursului rezultă că inculpatul critică hotărârile judecătorești în partea ce ține de pedeapsa stabilită, considerînd-o prea aspră, solicitînd aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, solicitare ce se încadrează în art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - *instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate în latura pedepsei, cînd se constată că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Instanța de recurs, consideră că acest temei de casare nu este incident în speța dată, deoarece nu și-a găsit confirmarea, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia și ținînd cont de prevederile art. 85 și 90 alin. (10) Cod penal.

În corespundere cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată stabilește pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal, care prevede răspunderea pentru infracțiunea săvîrșită. La stabilirea pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de următoarele criterii:

- pedeapsa se aplică în limitele fixate în Partea specială a Codului penal;
- pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal.

Așadar, sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 300 la 500 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 2 ani.

Prin urmare, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Prin decizia instanței de apel, inculpatului, în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 2 ani închisoare și conform art. 85 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa stabilită i-a fost adăugată partea neexecutată prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 29.07.2011, fiindu-i aplicată pedeapsă definitivă de 4 (patru) ani închisoare.

Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin. (1) art. 75 Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se observă din sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului, aceasta prevede pedepse alternative pentru fapta săvîrșită și anume amenda, munca neremunerată în folosul comunității și pedeapsa cu închisoare.

Conform alin. (2) art. 75 Cod penal, instanța de judecată este în drept să stabilească o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrșirea infracțiunii numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura scopul pedepsei.

Instanța de recurs menționează că, la baza concluziei instanței de apel a fost reținut faptul că, deși infracțiunea săvîrșită de inculpat se clasifică potrivit alin. (2) art. 16 Cod penal ca una ușoară și sunt prezente circumstanțele atenuante – căința sinceră și restituirea prejudiciului material cauzat, însă nu poate fi neglijată prezența condamnării inculpatului prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 29.07.2011, în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendare condiționată pe un termen de probă de 1 an, conform art. 90 Cod penal, de unde rezultă, că inculpatul nu și-a făcut concluzii necesare și în termenul de probă stabilit, săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție.

În viziunea instanței de recurs semnificativ este și acel fapt, că inculpatul fiind anterior condamnat la pedepse condiționate, săvîrșește din nou o infracțiune cu intenție, ceea ce denotă că pedepsele neprivative de libertate nu-și ating scopul de corectare și reeducare a inculpatului, iar comiterea infracțiunilor, deși diverse, capătă caracter sistematic pentru inculpat, ceea ce nu este tolerant în societate.

Împrejurările sus menționate, indică și la justa aplicare de către instanța de apel, în speța dată, a prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal, fiindcă acestea se aplică potrivit art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendare condiționată a executării pedepsei săvîrșește în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, situație aplicabilă în cazul dat.

Referitor la argumentul recurentului, precum că instanța de apel pripit a conchis aplicarea unei pedepse mai aspre și nu a ținut cont de dispozițiile art. 90 alin. (11) Cod penal, precum a conchis instanța de fond, Colegiul penal le consideră nefondate, deoarece în opinia instanței circumstanțele privind personalitatea inculpatului nu sunt în măsura de a convinge despre posibilitatea aplicării acestor prevederi. Din materialele cauzei rezultă că acesta nu dispune de o caracteristică exemplară și nu sunt stabilite careva circumstanțe excepționale, ce ar indica în cazul inculpatului, la prezența condițiilor stipulate de art. 90 alin. (11) Cod penal.

În acest context, instanța de recurs indică, că aplicarea prevederilor art. 90 alin. (1), (11) Cod penal, nu constituie o obligație a instanței ci un drept al acesteia de a aplica prevederile articolului menționat.

Astfel, Colegiului penal, statuează că pedeapsa cu închisoare și modalitatea de executare a acesteia stabilită inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, or aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Din considerentele enunțate, Colegiul, constată că pedeapsa individualizată de instanța de apel răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal - restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Rezumînd cele expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar afecta hotărîrea atacată sub aspectele invocate, astfel ajunge la concluzia că recursul este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2013, declarat de inculpatul Loghin Iurii în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 03 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu